

גדר שוקם

מיסודו של המלוב"ן ראש המקובלים הנאון הצדיק רבינו מרדכי שרעבי זיע"א

דבר ה'

גאון חסידות מאת מו"ר עמ"ד רבי משה שמואל סליטא

נח לבריות

"אלה תולדות נח" (ו, ט)

שלוש פעמים הוזכר בפסוק זה את השם 'נח' - לומר שהיה נח בדבורו, נח בהלכו, נח במעשיו. ואמרו בזוהר הקדוש (פקודי רס"ב): "בגין דכל סטרא דנייחא איהו מסטרא דימינא ומסטרא דמהימנותא, וכל סטרא דרוגאז איהו מסטרא אחרא בישא, סטרא מסאבא". [תרגום: בגלל שכל צד הנחת, הוא מצד ימין ומצד האמונה, וכל צד הכעס הוא מצד אחר, צד הטומאה, וכיון שזכה נח להיזהר מהכעס שהוא מצד הטומאה, והיה נח במעשיו, ובכך היה הוא מצד הקדושה - זכה למצוא חן בעיני כל רואיו.

נמצינו למדים, כי על האדם לשום את דרכיו היטב, ולהשתדל ללכת בדרכי נועם עם הבריות ובכך לקרבם לתורה, אך גם זאת - לא יעשה בכל מחיר, כי אם חלילה הדבר עולה לו בכך שיצטרך לעבור על דברי הבורא יתברך, לא יהסס ויבחר להיות נח לקב"ה.

ולכן, כאשר האדם עוסק בתורה וכדומה, ובאים אצלו חברים לפטפט עמו על דא והא, וכעת עומדים לפניו שתי אפשרויות, או להיות נח לבריות, או להיות נח למקום, יאמר להם ללא מורא, כי כעת הוא עוסק בלימודו, ולא עת זמן הוא לפנות לשיחה בטלה.

וכן אם הוא בעל תשובה, וכל משפחתו עדיין אינם שומרי תורה, ועושה אירוע משפחתי, לא יסור ליבו אחרי בני משפחתו המפצירים בו לעשות ח"ו אירוע מעורב וכדומה, ואם לא - לא ישתתפו, כי הגם שצריך להיות נח לבריות, מכל מקום עליו להיות עוד יותר - נח למקום! ותן לחכם ויחכם עוד.

להם מים וכדומה, ועד שהיה הולך וחוזר, היו מעלימים כמה קבלות, ולאחר זמן שבים אליו ומראים לו כי חסרים כמה קבלות, והיו גובים את התשלום ונוטלים לכיסם. ביום מן הימים, הגיעו אותם פקידים אינשי דלא מעלי לרבי עובדיה, וביקשו ממנו שיביא לפניהם את קבלות המס. לאחר שהביא, ביקשו ממנו שיביא להם כמה אגסים מן העץ שבחצר. רבי עובדיה שלא ידע ממוימתם, חכך בדעתו אם ללכת ולהביא להם, ושכן הם לא יו

כ"ש	צפת	ת"א	י-ם	כניסת שבת:
5:37	5:30	5:35	5:17	צאת השבת:
6:32	6:28	6:32	6:30	ר"ת:
			7:07	

"המבול היה מים על הארץ"

מי שנח לבריות - ניצול מדינים

ומסר נוסף טמון כאן. והוא, כי הנה אמרו חכמינו (ראש השנה י, א) "אמר רבא: כל המעביר על מדותיו - מעבירין לו על כל פשעיו, שנאמר (מכילתא, יח): נשא עון ועבר על פשע, למי נושא עון? למי שעובר על פשע!"

וזהו שאמר הכתוב: את האלהים התהלך נח. כלומר, מי הוא שיכול ללכת עם האלוקים' שהוא רומז למידת הדין? נח - מי שהוא נח לבריות!

וכה כתב החיד"א בספרו 'חומת אנך' על תהילים (ע): "וכבר הרב עיר וקדיש הרמ"ק [רבינו משה קודוברין] ז"ל פתח פיו בחכמה, ויאמר לאדם: הלא ידעת כי כמה וכמה חטאת וצריך תיקון, ואם יאמרו שתתענה כמה תעניות, השב תשיב: כשל כוהי ושגבו ממני דברי הצומות, ואם יאמרו לך לכפר על חטאיך - צריך שתהיה זמן הרבה בסובלי חלאים ורבים מכאובים, תחיל תזעק כי תאוו נפשך להיות בריא אולם, וכל מיני חלאים ומכאובים הרחק מאד וכו' וזאת העצה היעוצה שתהיה בריא ומתפרנס בכבוד וכל בני ביתך חיים וטובים, רק שתהיה עניו ומעביר על מידותיך, כי בזה יתכפרו עוונותיך". ה' יזכנו!

שו מ ר י ומצוות, ולא יברכו על הפירות, ונמצא כי אין במעשה זה נחת לקב"ה, אך מאידך גיסא לא רצה לביישם ולסרב להם, כי רצה להיות גם נח לבריות, עד שלבסוף אמר להם: אתם מוזמנים ליטול מהעץ בעצמכם! ובכך, מבלי שכיוון לכך, אף נמנעה מהם מוימתם הרעה.

אמנם, המשיך ראש הישיבה וביאר, כי לפעמים אדם רואה את עצמו במצב שאינו יכול להיות גם נח לשמים גם נח לבריות, ואינו יכול לצאת ידי שניהם. וא"כ מה יעשה? על כך ממשך הכתוב ואומר: את האלהים התהלך נח - תבחר להיות נח עם הקב"ה!

עוד אמרו בזוהר הקדוש (בראשית ח, ב) על נח שהיה 'נייחא לעילאין נייחא לתתאין' - נח למעלה ונח למטה. כלומר, שהיתה לו מנוחה רוחנית בתורה ובמצוות ובמעשים טובים ובוזה נקרא הוא נח לעליונים, והיתה לו גם מנוחה גשמית בענייני העולם הזה - עושר וכבוד, ובוזה היה נח לתחתונים.

וכה ביאר רבינו יוסף חיים זצ"ל בדרשותיו את הפסוק שלנו, על פי מה שאמר הכתוב (משלי כו, ט): "כפמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם", לומר, כי כפי איך שהאדם מתייחס לזולתו - כך מתייחסים האחרים אליו. וזהו שאמר הכתוב: 'אלה תולדות נח' - אם אתה תהיה נח לבריות במידות טובות ובמצוות ומעשים טובים, אזי התולדה של זה היא, שגם האחרים יהיו 'נח' כלפיך, ובכך תמצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם.

ומ"ר ראש הישיבה כמוה"ר רבי יהודה צדקה זצ"ל, הסמיך לכך מעשה שהיה עם אחיו הצדיק והכשר רבינו עובדיה צדקה זצ"ל, שהיו לו כמה בתים שהיה מושכר אותם לצורך פרנסתו. והנהוג היה בזמנם, שהיו באים פקידי העירייה לגבות מיסים וארנוניות מבעלי הבתים בבתיהם. והיו מוכסים שאינם הגונים, ודרכם היה לבקש מבעל הבית את פנקסי הקבלות המעידות על כך ששילם את התשלומים הקבועים, ולאחר שהיה מביא להם את הפנסק, היו שולחים אותו בתואנה כל שהיא, כגון שיביא

להקדשות התקשרו

02-624-9000

לעילוי נשמת

מרן ראש הישיבה

חכם שלום הכהן זצוק"ל

בן תופחה מלכה

לעילוי נשמת

מרן פאר הדור כמוהר"ר

רבי עובדיה יוסף זצוק"ל

לעילוי נשמת

מורנו המלוב"ן כמוהר"ר

רבי מרדכי שרעבי זיע"א

ראש ומיסד ישיבתנו הקדושה

מפרדס התורה

חידושים יקרים לשולחן שבת

מדאות קודש

מהמשה משיבתנו הקדושה

"וַיִּשְׁלַח אֶת-הַיּוֹנָה... וְלֹא-מִצְאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכַף-רַגְלָהּ וַתָּשָׁב אֵלָיו אֶל-הַתֵּבָה פִּי-מַיִם עַל-פְּנֵי כָל-הָאָרֶץ וַיִּשְׁלַח יְדוֹ וַיִּקְחֶהָ..." (ח, ה-ט)

"וישלח את היונה" - רמז לכנסת ישראל המשוליים ליונה, ששולחה בגולה, "ולא מצאה מנוח" - שיישראל לא ימצאו מנוח בגלות עד ש'ותשב אליו' - עד שיעשו תשובה. כי "מים על פני כל הארץ" אלו אומות העולם שנמשלו למים, שנאמר, הושיעני אלהים כי באו מים עד נפש (תהלים טו, ב), דהיינו שבו בתשובה מפני אומות העולם המציקים להם, "וישלח ידו" - כי ידו של הקדוש ברוך הוא, פרושה לקבל את השבים. "ויוסף שלח את היונה" - היינו שחזר ושלחה בגלות אחר. ובמה יצאו מן הגלות על ידי "טרף בפייה" - בפייה של ישראל, בתפילות ותחנונים, "וידע נח כי קלו המים" בזה יודע שהמלכויות יכלו כשיעשו ישראל תשובה. גם ידע נח כי באחרית הימים יתן לישראל מנוחה, והיינו "כי קלו המים" (בראשית ח, א) - ממש האמונות.

דהיינו, כשם שלא מצאה היונה מנוח לכף רגלה, כך ישראל לא יהיה להם מנוח בגלות, וכשם שהיונה שבה אל התיבה, כך ישראל עתידין לשוב מהגלות לארצם, ועתיד הקדוש ברוך הוא לשלוח יד ולהשיבם אליו ולהקל משאם ממש האמונות.

"אֵת קִשְׁתִּי נָתַתִּי בְּעֵנֶן וְהִיָּתָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵין הָאָרֶץ" (ט, יג)

כתב הגאון רבי יהונתן אייבשיץ ז"ל ע' בספרו 'יערות דבש' (ח"א דרוש י) בשם הוזהר הק': שיש שני סוגי קשת, יש קשת עם גוונים הרבה, וזו קשת טבעית, ויש קשת עם גוון תכלת בלבד, וזו קשת להזכרת הברית, כי 'תכלת' מלשון 'כליה' ר"ל, שמרמזו שהדור נתחייב כליון ח"ו, אבל יש להם 'תכלית' בזכירת הברית. וכל זמן שצדיק בעולם, לא נראתה קשת הזכרת הברית, רק קשת טבעית. וסיים היערות דבש: לכן צריך לימוד והבחנה להבחין בין קשת לקשת, אם היא קשת טבעית או קשת להזכרת ברית כי אז יש לנו להתעורר בתשובה.

להשיגם בקלות. האוכל - אם כי אין מהנמנע להשיגו, יש בו בכל זאת טרחה מסוימת. מלבושים - ישנה טרחה להשיגם. אבנים טובות כסף וכו' דרוש עמל גדול להשיגם. כל דבר שיש בו צורך גדול יהיה קל להשיגו וכל שאפשר להתעכב עבורו מעט, קשה יותר להשיגו וכן זה הולך.

ואמר על זה הסבא מקלם אם בצרכים גשמיים כן, ברוחניות לא כ"ש, ואם אפשר ללמוד תמיד סימן שהוא הדבר הנצרך ביותר.

"בֹּא אֵתָה וְכָל בֵּיתְךָ אֶל הַתֵּבָה" (ז, א)

צהר תעשה "לתיבה", פירש ה'בעל שם טוב', כי הכוונה לתיבות שמוציא האדם מפיו בתפילה, שהצדיק עושה מכל אחת "צהר" - אור גדול שאפשר להסתכל בו מסוף העולם ועד סופו. וככל אשר יתן האדם נפשו בתפילה, כך תאיר לו המילה כמו שכתוב "בא אתה וכל ביתך אל התיבה" כלומר בכל תיבה ותיבה להכניס את הרמ"ח אברים ושם"ה גידים. "וכל ביתך" פירושו כל גופך. ועל ידי זה מצרה יהפך לצהר - לאור גדול, ויוצאים מן הצרות ע"י כח התפילה כנודע.

מסופר על יהודי אחד שלא היו לו ילדים וטרח אצל כל הרופאים אך ללא הועיל. אמרו לו שילך לתלמיד חכם ויהיה לו בעים על ידי תפילה. שאל אותו התלמיד חכם: אתה נותן מעשר? שאל אותו: מה זה מעשר? הסביר לו והסכים לתת מעשר, והתלמיד חכם התפלל עליו. בא לבית הכין קופה ועשה חסד עם האנשים כמו שאמר לו הת"ח ואכן זכה לילדים.

פעם אחת אמרה לו אשתו, עתה כבר יש לנו ילדים אין לי כח יותר לגמ"ח הזה, תעביר את זה מכאן, וכך עשה. לא עבר זמן רב והילדים התחילו להיות חולים. שוב הלך לתלמיד חכם ושמע אותו דורש שדוד המלך אמר "אך טוב וחסד ירדפוני", והקשה: הרי רואים שרק מס הכנסה רודף אחרי האדם ולא טוב וחסד? ותירק, כי דוד המלך אומר, יותר טוב שירדוף אותי לעשות צדקות ומעשים טובים מאשר שאהיה רדוף מחלות ח"ו.

אומר האברבנאל, אם נח לא היה נח לפני כן, אלא היה מתרוצץ והולך מזה לזה להחזירם בתשובה, ומקהיל קהילות ועושה תפילות, לא היו לו את הצרות של התיבה. אבל מכיון שלא התפלל ולא טרח לפני כן, לכן היה צריך לטרוח בתיבה.

אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת נֹחַ נֹחַ אִישׁ צְדִיק... (ו, ט)

אלה תולדות נח נח, אמרו רבותינו אלה תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים, ומה הם, אמר הגאון החסיד כה"ר אברהם רפול זצוק"ל שהם נח נח ר"ת נקודת חצות, נח חמה, "אלה תולדות נח נח איש צדיק" שהאדם צריך ליכות שתמיד יקום בנקודת חצות ובנח חמה ואז יזכה למדרגת אי"ש צדיק, אי"ש ר"ת אדם ירא שמים וגם יזכה למדרגת צדיק.

מו"ר ראש הישיבה שליט"א בחלאקה

בהבדלה

עשיית ניתוח פלסטי להתנאות

מיילי כשעושה זאת דרך בזיון אבל בנידון דידן שלא נעשה דרך בזיון ואדרבה חפצה בכך ויש לה ריוח יותר מהפסד וצער - שפיר דמי, ואין זה בכלל החובל בעצמו שאינו רשאי.

ופוק חזי מאי עמא דבר שנוהגים לנקוב באליה שבאזוני הנערות כדי שיוכלו להתקשט בעגילים שבאזניהם ולית דחש לאיסור חובל בעצמו או בחבירו כיון שזהו טובתן ויופין (ע"פ שו"ת יביע אומר).

שתוכל למצוא שידוך הגון לפי כבודה, ואפילו נשואה שרוצה להתחבב על בעלה יש להתיר לעשות כן, ובלבד שיהיה ע"י רופא מומחה ובעל נסיון שלא תצא תקלה מתחת ידו.

וכן נראה להתיר גם לאיש שיש מום בפניו או כתמים רבים עד שמתבייש ללכת בפני הבריות וכל שכן אם זה מפריע לו למצוא עזר כנגדו ואין בזה משום לא ילבש גבר שמלת אשה.

ואע"פ שפסק השולחן ערוך (חו"מ סימן תכ סעיף לא) כדעת הרמב"ם שאסור לאדם לחבול בעצמו, הני

ואף את דמכם נפשותיכם אדרש (ה, ה)

תניא ואף את דמכם נפשותיכם לנפשותיכם אדרש ר' אלעזר אומר מיד נפשותיכם אדרש דמכם מלאן שאין אדם רשאי לחבל בעצמו (צ"א קמ"א ע"א).

נערה שחפצה לעשות ניתוח בפניה וכדומה כדי לשפר צורתה ויופיה ולמצוא חן בעיני רואיה

שמירת שבת לגר שמל ולא טבל

כשמל ולא טבל יצא מכלל בני נח ורשאי לשמור את השבת, ויש מי שכתב שאם עדיין לא טבל ומת קוברין אותו בקבר ישראל ולא בקברי עכו"ם (שו"ת יביע אומר ח"ח סימן מב).

ישנותו ואמר מר אזהרה שלהם היא מיתמן (סנהדרין נח ע"ג)

הגם שאינו גר עד שימול ויטבול מכל מקום

יו"ם וְיִיבֶה לֹא יִשְׁבְּתוּ (ה, כב)

אמר ריש לקיש עוצד כוכבים ששצת חייב מיתה שנאמר ויום ולילה לא

עם סגולה

סגולת מיעלות במסורות מוסמכות

א. טוב לאכול בסעודה שלישית רימונים ויכין רימוני"ם גימטריא רצו"ן ובגמטריא נוצ"ר ובגמטריא צנו"ר ובגמטריא מקו"ר (בן איש חי בכתר מלכות קמא). ויכין שזמן זה של מנחה בשב"ק רעוא דעוין היינו שעת רצו"ן וימשך לו ממקו"ר של נוצ"ר חסד שפע ברכה וטובה.

ב. כשאוכל דגים יכין שיתברך מעינא פקיהא גם יכין דג"ם גימטריא א"ל הו"ה שהוא ביצירה שימשך לו שפע משם.

מעלות תוספת שבת

א. כתב בוהר הקדוש, שכל השפע שיש בעולם מגיע בזכות השבת, וככל שמוספים תוספת שבת, מקבלים יותר ברכות ושפע רוחני.

ב. כתוב בספרים הקדושים בשם רשב"י, כל המוסיף מחול על הקודש מוסיפין לו חיים ואלו שמקדימים את השבת זוכים לתוספת חיים!

לקבל מושג

באר מושגים בתורת הח"ן

מדוע נקראת תורת הסוד "קבלה"

מקומות "מארי קבלה", שכל ידיעת הסודות היא רק מכח קבלה, וכמו שמבואר בזה"ק גודל האיסור לומר מה שלא קיבל מרבותיו, וכמאמר רשב"י (ח"ב פ"ו ע"ב, קנ"א ע"ב) "לא שמענא ולא אימא" ועיין בהקדמת מוה"ר ח"ו"ל לשער ההקדמות.

והרמב"ן בהקדמת חבורו על התורה הזהיר בענין חכמה זו וז"ל: "ואני הנני מביא בברית נאמנת, והיא הנותנת עצה הוגנת, לכל מסתכל בספר הזה, לבל יסבור סברה ואל יחשוב מחשבות בדבר מכל הרמזים אשר אני כותב בסתרי התורה, כי אני מודיעו נאמנה שלא יושגו דברי ולא יודעו כלל בשום שכל ובינה, זולתי מפי מקובל חכם, והסברא בהם איולת, מחשבה מועלת רבת הנוקין" עכ"ל, והכל מהאי טעמא, שגדר הלימוד בחכמה זו הוא רק בגדרי חכמה, מה שקיבל מרבותיו.

ג. ובהקדמת ספר עץ אפרים כתב דלא לחנם קראוה קבלה אלא מפני שמועלת לקבל עול מלכות שמים, ולזכור את ה' תמיד.

א. מקור שם זה "קבלה" הוא מהוהר הקדוש, וראה למשל ברעיא מהימנא (ה"ג קנ"ג ע"ב) והמשכילים יבינו, אינון מארי קבלה וכו', אינון דקא משתדלין בספר הזהר. וכן בריש הקדמת תיקוני הזהר (דף ב:) שעושה ג' חלוקות מארי מקרא, מארי משנה, מארי קבלה, ומפורש שם דלית סכלתנו לאשתמודע בשכינתא כאלין מארי קבלה, ושם (דף יד:) איתא כזהר הרקיע דא הלכה דאיהי קבלה למשה מסיני, ועיין שם עוד בזה. ומפורש שם בתיקון כא' שהטעם שנקרא קבלה מפני שכשלוּמדים הלכה זה כנגד תרין שוקין שבהם ההליכה, וכשלוּמדים קבלה זה מתקן במקום יותר גבוה, בחג"ת, שהם תרין דרועין דמלאך שמקבל בהם למלכות. והוא טעם לפי סודן של דברים.

ב. בספר ציון אליהו (עמוד י') כתב וזה לשונו: יתכן שלכן נקראים חכמי האמת בלשון הזהר"ק בכמה

שונה הלכות

הגות למעשה ע"פ ספר סדר היום
למור' שליט"א

המשך הלכות השכמת הבוקר

- א. ידקדק בחלוקו ללבושו כדרכו שלא יתפוך הפנימי לחוץ.
- ב. יזהר שלא ללבוש שני מלבושים ביחד כי קשה לשכחה.
- ג. מלבוש של תלמיד חכם צריך שיהא נקי, ואסור שימצא על בגדיו כתם או שמנונית, לפי שבלבשו מלבוש זה, ממאיס עצמו בעיני הבריות, שייאמרו "אוי להם ללומדי התורה שהם מאוסים ומוגונים". וצריך תלמיד חכם להיות חשוב והגון לכבוד תורתו. אולם לא יתהדר אדם בלבוש החיצוני יותר מדאי, שזהו התחלת תפיסת היצר.
- ד. ינעול מנעל ימין תחלה ולא יקשרנו, ואח"כ ינעול של שמאל ויקשרנו, ויחזור ויקשר של ימין. וכשהולך מנעליו, חולץ של שמאל תחלה.
- ה. אסור לילך בקומה זקופה, ולא ילך ד' אמות בגילוי הראש.

הנהגת בית הכסא

- א. יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו שיהא הוא מעורר השחר. ובקומו יאמר מודה אני לפניך מלך חי וקיים וכו', ואין צריך לזה נטילת ידים כי לא מוכיח לא ה' ולא כינוי.
- ב. יש להפסיק מעט בין תיבת "בחמלה" לתיבת "רבה", לפי שאמירת "מודה אני" היא הודאה לה' על שהחזיר לו נשמתו ברוב חמלתו, ו"רבה אמונתך" הוא שבח להקב"ה שמקיים אמונתו להחזיר הנשמות המופקדים אצלו.
- ג. כשהאדם קם ממתנו, יחשוב בגדלות הבורא יתברך, ויקבל עליו עול תורה ומצוות ולעבוד את ה' באמת ובלב שלם. ויזהר שדיבורו הראשון בקומו בבוקר יהא לכבוד קונו, כי כל היום תלוי בראשיתו.
- ד. הגם שצריך לקום בזריות, לא יעמוד בפתע פתאום. אלא ישעה וישב מעט על מנתו, כי סכנה לגוף לקום פתאום.
- ה. בקומו ממתנו יתכף יטול ידיו להעביר רוח רעה ולהתקדש ככהן שמקדש ידיו קודם עבודתו. ולנקות ולהטהר לתפילת בוראו.
- ו. ישתדל להזדרז וליטול ידיו קודם שילבש בגדיו, וגם ישתדל שלא לילך ארבע אמות בלא נטילה זו של שחרית.
- ז. יכין אצל מנתו כלי מלא מים, וכלי ריקן תחתיו כדי ליטול ידיו לתוכו. וטוב שהכלי התחתון יהא כלי זול ומאוס, אלא שצריך להזהר שלא ישפכו המים לארץ, ובימינו ב"ה יש כלי עם מכסה טוב שהמים לא נשפכים ממנו.

ח. סדר נט' ידשחרית, בתחילה יטול כלי המים בידו הימנית ותמסרנו לידו השמאלית, ואח"כ שופך מים מהכלי שבידו השמאלית על ידו הימנית, ואחרי זה יאחז הכלי בידו הימנית וישפוך על ידו השמאלית, הרי פעם אחת. וחזור כסדר הזה פעם שנית ופעם שלישית, באופן שתרחוץ על כל יד ויד ג' פעמים. ולא תרחצם לכל יד בפני עצמה ג' פעמים בזה אחר זה, כי לא תיעקר רוח רעה אלא דוקא ברחיצה של סירוטין. וצריך ליטול כל האצבעות והכף עד פרק הזרוע. וטוב לעשות נטילה פעם רביעית להעביר מעל ידיו המים שנטמאו.

ט. יש מדקדקים שלא תקבל יד הימנית את הכלי מיד השמאלית בשום פעם, אלא יד השמאלית אחר שתשפוך על הימנית תניח את הכלי בארץ, ואז הימנית תקחהו מן הארץ ותשפוך על השמאלית, אבל הימנית בכל פעם היא נתן את הכלי לשמאלית כדי שתשפוך בו עליה, להראות הכנעה לשמאלית כנגד הימנית שהוא כאדון הגזר על עבדו לשמשו.

י. אחר הנטילה ג"פ בסירוטין כאמור, תעשה שפשוף לשפשוף הידים זו בזו, וצריך להזהר לעשות שפשוף ג' פעמים ויש סוד בדבר. ובעת השפשוף יזהר שיהיו האצבעות זקופות לצד מעלה ולא יהיו כפופים.

יא. אחר הנטילה והשפשוף תכף ומיד תזקוף ידך ואצבעותיך למעלה עד כנגד הפנים ויד ימין גבוהה מעט מיד שמאל, ותברך ענט"י תכף ומיד כאשר תרים ותזקוף ידך, כדי שלא תהיה הגבחה ידך לבטלה. ותהינה ידך גבוהות וזקופות עד שתסיים הברכה. ותהר כשתגביה שתי ידך כנגד הראש שתכניס קשרי הזרועות, שהם אצילי הזרועות הנקראים בלע"ז קוב"ד לפנים מן הגוף, בסוד כל אחוריהם ביתה. גם צריך לפשוט שתי כפות הידים בעת הברכה כמי שרוצה לקבל בהם איזה דבר, והוא לרמוז קבלת הטהרה בהם.

יב. מכיון שבדרך כלל כשהאדם קם ממתנו נצרך לנקביו, ואינו יכול להעמיד עצמו כשעור שעה וחומש, לכן הסדר הטוב ביותר, שאשר יקום ממתנו יטול ידיו בכלי כדת וכדין בלא ברכה ולא ינגב ידיו. ואחר כך ילך לנקביו, ויטול ידיו שנית, ואז יברך על נטילת ידים.

יג. קם במצוה הלילה ועשה צרכיו, ובדעתו להמשיך לישן, יטול ידיו בלא ברכת נטילת ידים, ובבוקר יטול שנית עם ברכה.

יד. נטילת ידים של בוקר צריכה להיות דוקא בכלי. ואין נוטלין ע"ג קרקע אלא לתוך כלי, ואסור לשפוך מי הנטילה במקום שעוברין בני אדם, כי רוח רעה שורה עליהן.

טו. צריך ליהרר ליטול ידי בניו ובנותיו הקטנים בכל בוקר, והיא סגולה שישגדלו בקדושה ובטהרה.

טז. לא יגע בידיו קודם נטילה, לא לפה, לא לחוטם, לא לאזנים, ולא לעינים אפילו שהם סגורות ונוגע מבחוץ. ואם בא לו חכך, יחכך ע"י בגד.

יז. מי שנטל ידיו שחרית, ואח"כ נגע במי שלא נטל ידיו, צריך לחזור וליטול ידיו.

על הצדיקים

מתורת ומעשרות של צדיקים
בפי שפיט בבר מור' שליט"א

ר' מאיר שפירא מלובלין - ז מרחשון

עוד משהר נעוריו התבלט הילד בכישרונותיו הנדירים והברוכים, והוריו תלו בו תקוות רבות, האוירה בבית הכשריה אותו לקראת יעדו הגדול בחיים, שלשלת היחוסין היו מרותקות בעבותות לעבר של גדולים וטובים, מצד האבא - הרה"ק ר"פ מקארין וגדולי טלוסט ושפטייווקא ועד למקובל האלקי רבי שמשון מאוסטרופול, ומצד אמו - נכדו של בעל "מנחת ש"י נכד לבעל הב"ח הוט"ז ובנוסף לכך האב בעצמו יהודי בעל שיעור קומה וגדול בתורה ובחסידות, שימש תקופה קצרה כרב בעיר מגוריו, וגם האם בעצמה היתה אשה גדולה וצדקנית במעשיה, וכבר קרא עליה אביה הרב זצ"ל את הפסוק במשלי "רבות בנות עשוו חיל ואת עליות על כולנה", הורים גדולים אלו היו ממעצבי דמותו של בנם רב הכישרונות, הם הקדישו כל רגע מזמנם לחינוכו, כשמטרתם העיקרית היתה להועידו אך ורק לתורה וחסידות.

במיוחד גדול היה חלקה של אמו בחינוכו המופתי של רבנו, תדיר היתה משדלת אותו בדברי נועם ובחן לשונה: "ראה, מאיר' ילדי, כל יום שעובר ללא לימוד התורה הוא בבחינת אבידה שאינה חוזרת לעולם, ומי נביא ויידע מה צופן יום חסידות?...". דברים אלו שומע רבנו ומשתדל ללמוד ולחזור וללמוד, והיא, כאילו לא די לה, מדרבנת אותו יותר ויותר: "למען תורה אדירה כוז קרבנך זעיר מדי". כעבור שנים ישתמש הבן הדגול רבנו זצ"ל בשתי אמרות אלו של אמו, כאשר יזום את רעיון ה"דף היומי", ויעמוד בראש ישיבת חכמי לובלין, מילים אלו בדיוק נהג לומר בעת מסעי התעמולה שלו: "יש להקדיש כל יום ויום לתורה וללימוד ה"דף היומי", כי כל יום שעובר ללא לימוד תורה הוא בבחינת אבידה שאינה חוזרת לעולם..." וכאשר קרה, למשל, שאיזה גביר נתן נדבה זעומה למדי עבור ישיבת חכמי לובלין, תוך התנצלות ש"הזמנים קשים", וכי כל אגורה היא עבורו בבחינת קרבן או אז היה רבנו משתמש באמירתה של אמו: "אמת - קרבן, אבל למען תורה אדירה כוז קרבנך הוא זעיר למדי..."

...

גופו הקדוש נטמן בבית החיים החדש של לובלין ואהל גדול הוקם על קברו שידי הנאצים ימ"ש לא שלטו בו. לפי השתדלות אחיו הרה"צ ר' אברהם שפירא זצ"ל מטלוסט, הועלו עצמותו ארצה (בשנת תש"ט) אחרי השואה כאשר נדמו ארחות יהודי כפולין, ודרכי לובלין אבלות מבלי בא מועד, והוטמן בהר המנוחות בירושלים.

ועד היום רוחו חיה וקיימת בקרב עם סגולה, שפתותיו דובבות, מפעל חייו לקשור כל יהודי ללימוד התורה"ק ע"י הרה"ק היומי. וזכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

עלון זה יוצא לאור ע"י ישיבת המקובלים "נהר שלום" תכ"ץ רח' שילה 6 ירושלים ניתן להשיג בטלפון: 02-6222560

ניתן לקבל את העלון מידי שבוע לתיבת המייל ע"י שליחת בקשה למייל: m6222560@gmail.com. לתרומות או למסירת שמות לפדיון נפש ע"י מקובל ורבנו הישיבה בטלפון: 02-6249000